

»Det havde jeg ogsaa. Jeg syntes ikke, du skulde være helt uforberedt. Der tales jo en Del mellem Folk om denne nye Ulykke, der har ramt ham. Og jeg tror, den gaar mange til Hjertet«.

»Saa snakkes der velsagtens ogsaa om mig i den Forbindelse. Naar det kommer til Stykket, faar jeg maaske Skylden«.

»Det har jeg ikke sagt«.

»Ja, for du veed jo ogsaa godt, Mor, at du selv fandt Dihmer underlig forandret. I Grunden et helt fremmed Menneske, sagde du. Og du husker vist ogsaa, at han trøstede sig fjorten Dage efter, at vi havde brudt med hinanden — eller hvad man nu skal kalde det. Men det er naturligvis hans gamle Sygdom, der er kommen igen paa en anden Maade. Det hører man jo saa ofte«.

»Ja ja, nu skal vi, som sagt, ikke tale mere om ham. Forhaabenlig er det kun noget forbigaaende. Det mener Asmus vist ogsaa. Hans Skæbne vilde ellers være altfor grusom«. —

Da Jytte kom hjem, gik hun en Tid ørkesløs omkring i Stuerne og satte sig derpaa til sit Flygel. Her havde hun siden sin Tilbagekomst fra Bryllupsrejsen haft sine roligste Timer. I endnu højere Grad end før var hendes Musik bleven hende et helligt Enemærke, hvor hun uden Medvidere gik op i Dyrkelsen af sine Yndlingskomponister. Men idag vilde